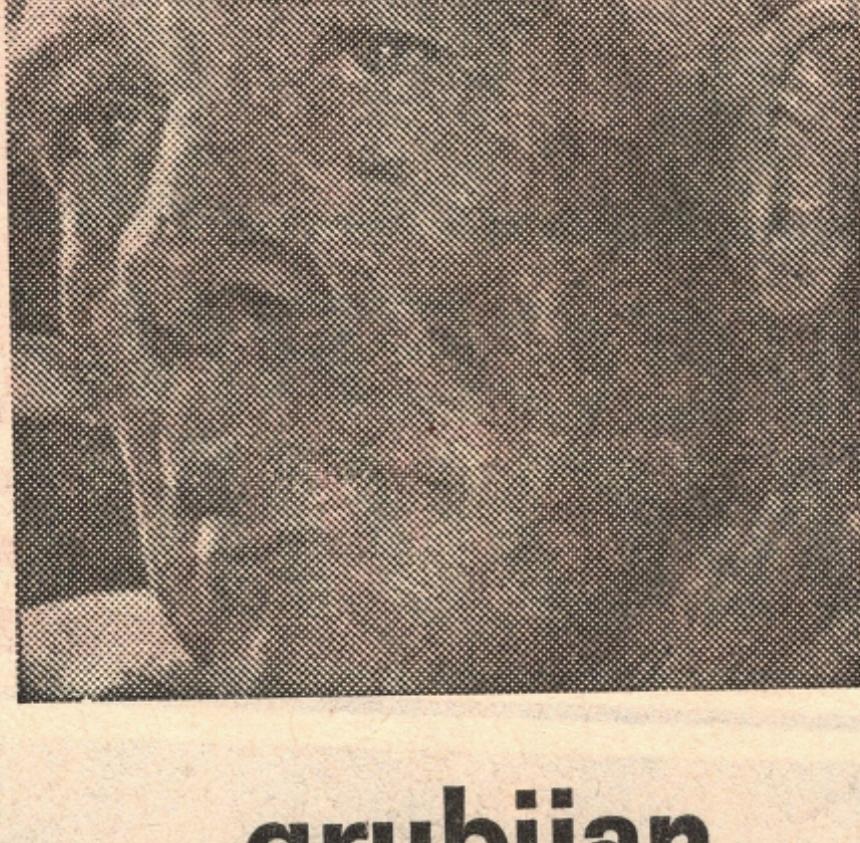

LI MARVIN

grubijan od stila

U posljednjoj sekvenci Oldričevog »Voza za dvije bitange« veliki Broj Jedan (Marvin) doviknuće sa krova teretnog vagona bandoglavom žuto-kljuncu Kitu Karadinu: »Jak si momče, samo nemaš stila!« »Velika njuška« Holivuda, čovjek sa lutajuće zvijezde Li Marvin, i te kako ga je imao.

On nikada nije držao žene u zagrljaju kao Klerk Gebl, niti je hodao »onako« kao Džon Vejn, ali bio je »tip«. Malo zamišljeni, svjetlokoši kauboj čeličnih pesnica bio je, tamo negdje šezdesetih godina, sinonim pravog muškarca. Grubijan od stila!

Vrijeme Li Marvina (1924-1987) je počelo kada je prešao četrdesetu godinu života, kada mu je kosa osijedila i kada je počeo da glumi sve same negativce — od džeparoša i lopova do notornih siledžija i ubica. U Fric Langovom »Bijesu« (1954) pljusnuo je šoljicu vrele kafe u lice Silviji Sidni i onda nastavio u tom pravcu, specijalizujući se za role tvrdokornih gubitnika, posljednjih probisvjeta, pijanaca i okorjelih grubijana.

Samo čovjek od najviše klase mogao je onako hladnokrvno ubiti svog budućeg predsjednika, kako je to u Don Zigelovim »Ubicama« učinio Li Marvin, »ohladivši« Ronaldu Regana. Ali, ni to mu nije bilo dovoljno. U istoj sekvenci, vjerovatno već mrtav, »upucava« i prirodnu ljepotu zvanu »najduže noge« Holivuda — Endži Dickinson.

Filmovi kao što su »Point Blank«, »Profesionalci«, »Dvanaest žigosanih« samo su učvrstili njegov ugled filmskog grubijana hladne nezainteresovanosti i podrugljive nadmoći. Usput, svojim promuklima glasom uspio je da otpjeva svjetski hit »Zvijezda lutalica«, zbog kojeg je Frenk Sinatra naprsto »izludio«. Da ne bi »Frenki-boja« ostavio bez posla, Marvin više nikada nije zapjevac pred mikrofonom, ali je zato 1966. godine osvojio »Oskara«, u western-parodiji »Ket Bału«. Primajući nagradu, rekao je: »Za polovinu nagrade gaslužan je konj kojeg sam ja-hao.«

Bojan BOSILJČIC